Маю день, маю мить,
маю вічність собі на остачу.
Мала щастя своє, проміняла його на біду.
Голубими дощами
сто раз над тобою заплачу.
Гіацинтовим сонцем
сто раз над тобою зійду.

Ми з тобою такі безборонні одне перед одним.
Ця любов була схожа
на таїнство перших причасть.
Кожен ранок був ніччю.
Кожна ніч була передоднем.
Кожен день був жагучим чуттям передщасть.

А тепер... Що тепер? Моє серце навіки стерпне.
На пожежах печалі я пам'ять свою обпалю.
Якби ти знав, як солодко, нестерпно,
і як спочатку я тебе люблю!